

8. Кредісов А.И. История учений менеджмента. К.: ВИРА-Р, 2000. 335 с.
9. Мазур И.И., Шапиро В.Д., Ольдегордте Н.Г. Эффективный менеджмент: учеб. пособие для вузов. М.: Высшая школа, 2003. 555 с.
10. Оберемчук В.Ф. Стратегія підприємства: короткий курс лекцій. К.: МАУП, 2000. 128 с.
11. Иванов Ю.Б., Тищенко О.М., Чечетова-Терашвілі Т.М., Евенко О.В. Стратегія підприємства: підручник. Х.: ВД «ІНЖЕК», 2009. 560 с.
12. Мізюк Б.М. Стратегічне управління: підручник. 2-ге вид., переробл. і доповн. Львів: Магнолія плюс, 2006. 392 с.
13. Горшовська О.В. Стратегічне управління підприємством на синергічних засадах: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук. Л., 2002. 21 с.
14. Князевич А.О. Синергія та синергетика в менеджменті. *Вісник національного університету водного господарства та природокористування. Серія: Економіка*. 2007. Вип. 1(37). С. 40-45.
15. Песоцкая Е.В. Маркетинг услуг. СПб.: Издательство «Питер», 2000. 160 с.

ВИЗНАЧЕННЯ ВИДІВ СТРАТЕГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ

Коваль І.О.

*Науковий керівник: Федотова І.В., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Процес функціонування підприємства будь-якої галузі є дуже багатограним, бо і саме підприємство являє собою складну відкриту виробничо-господарську і соціальну систему, яка: взаємодіє із зовнішнім оточенням, здійснює діяльність, спрямовану на задоволення потреб суспільства. Тому і поняття загальної стійкості є узагальненим висновком аналізу діяльності кожної грані масштабного процесу, та, відповідно, має певні види за кожною класифікаційною ознакою. На даний момент в розробках науковців не існує єдиної думки при виокремленні видів загальної стійкості підприємства. Багато з них приділяють багато уваги фінансовій та економічній стійкості, інші розглядають виробничу, технологічну, маркетингову, інвестиційну та ін. Відсутність чіткого розподілення видів не дає максимальних можливостей правильно оцінити стан рівноваги організації в цілому та вжити необхідних заходів. Важливо розрізнити види стійкості, щоб швидко визначити локацію подразника і усунути його. Проблемі відокремлення видів стійкості присвятили немало науковців, серед них: С.П. Бараненко, В.В. Шеметов, В.А. Козлов, Л.А. Данченко, Н.С. Бахвалов, Н. П. Жидков, Г. М. Кобельков [1-3] та багато інших. Науковці пропонують класифікувати види стратегічної стійкості за декількома класифікаційними ознаками: за формою існування організації, за об'єктом аналізу, за ступенем сталості стійкого стану; за складністю соціально-економічної системи.

Варто акцентувати увагу на останньому. Бо, розглядаючи процес забезпечення стратегічної стійкості підприємства, необхідно враховувати стан і взаємодію її складових, серед яких вченими частіше виділяються: виробнича, фінансова, організаційна, соціальна та інноваційна стійкість (рис. 1).

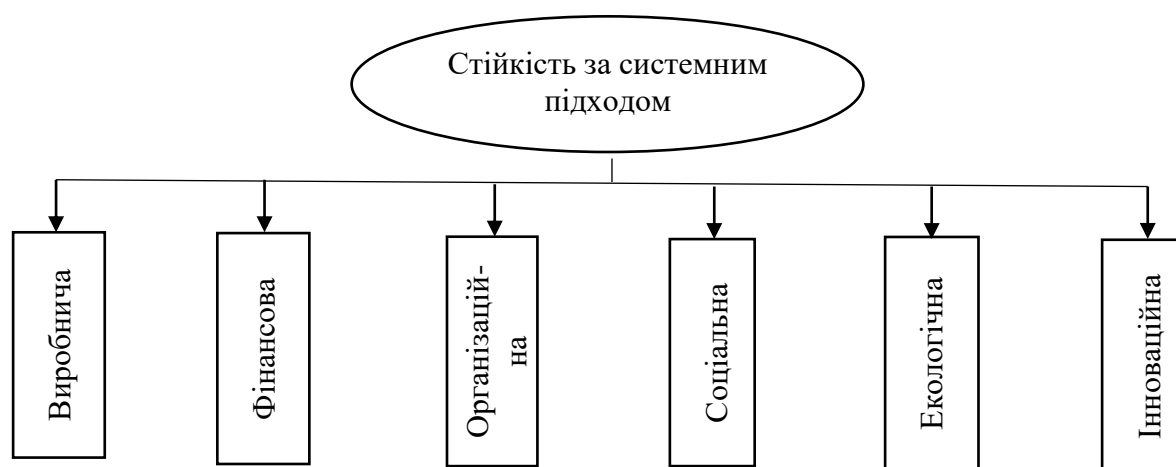

Рисунок 1 – Види стійкості за системним підходом

Цікавим є той факт, що до цього переліку деякі вчені додають ще економічну стійкість, а інші – навпаки, включають вищенаведені види до загальної економічної стійкості. З погляду ієрархічності економічний вид вважається так званою результируючою категорією.

Фінансова ж стійкість багатьма науковцями вважається головним компонентом загальної стійкості підприємства, що з точки зору інших вважається помилкою. Так, М.С. Абрютіна і А.В. Грачов [4] визначають сутність фінансової стійкості як платоспроможність організації. Вони вважають, що «фінансова стійкість організації являє собою надійно гарантовану платоспроможність, незалежно від можливих змін ринкової кон'юнктури і поведінки партнерів». Як бачимо, на даний момент ще не сформовано єдиної класифікації, яка б дозволила розробити якісну стратегію управління стійкістю, що напряду залежить від правильного аналізу системи управління. Тому за результатами наукових праць різних вчених, сформуємо єдину класифікацію видів стратегічної безпеки підприємства (табл. 1).

Таблиця 1

Види стійкості підприємства

№ з/п	Класифікаційна ознака	Види
1	За об'єктом аналізу системи	виробнича, фінансова, організаційна, маркетингова, інноваційна, інформаційна
2	За рівнем управління	оперативна, тактична, стратегічна
3	За ступенем стійкості	критична, задовільна, висока
4	За сталістю стійкого стану	постійна, мінлива
5	За чинниками впливу	зовнішня, внутрішня
6	За часовим фактором	ретроспективна, наявна, прогнозована

З огляду на сучасну кон'юнктуру ринку було додано маркетингову та інформаційну стійкість. Адже сьогодні спостерігається тісна взаємодія підприємства з ринком, внаслідок чого підприємство має дбати про підвищення свого іміджу за допомогою різних інструментів. А інформація, безсумнівно, є одним з найбільш цінних і в той же час вразливих активів будь-якої компанії.

Література:

1. Бараненко С.П., Шеметов В.В. Стратегическая устойчивость предприятия. М.: ЗАО Центрполиграф, 2004. 493 с.
2. Козлов В.А., Данченко Л.А. Проблемы управления устойчивостью развития и функционирования предпринимательских организаций: монография. М.: МЭСИ, 2012. 121с.
3. Бахвалов Н.С., Жидков Н.П., Кобельков Г.М. Численные методы. М.: БИНОМ. Лаб. знаний, 2015. 243 с.
4. Абрютин М.С., Грачев А.В. Анализ финансового-экономической деятельности предприятия. М.: Дело и сервис, 2002. 67 с.

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПРОДУКЦІЇ

Кривоходько М.А.

*Науковий керівник: Лисенко А.О., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

На рівень конкурентоспроможності продукції впливає безліч різнопланових показників.

Досягти необхідного рівня конкурентоспроможності, що реалізуються на відповідних ринках товарів можна різними способами, скоординованими в часі і просторі. За змістом і направлення їх можна об'єднати в чотири взаємопов'язані групи: технічні, організаційні, економічні та соціальні.

Серед технічних способів підвищення конкурентоспроможності продукції визначальне місце належить постійному удосконаленню проектування, техніко-технологічної бази підприємства. Це обумовлюється тим, що необхідні основи технічного рівня і якості виробів формуються в процесі їх проектування. Саме в цьому циклі відбувається комплекс лабораторно-дослідних і конструкторських робіт, спрямованих на забезпечення необхідних техніко-економічних параметрів зразків продукції.

Нагальною потребою є розробка і використання різноманітних форм і методів чинного соціально-економічного впливу на весь ланцюжок процесів формування і забезпечення виробництва високоякісною і конкурентоспроможною продукцією.

Формами і методами економічного впливу на ці процеси є, перш за все, узгоджена система прогнозування і планування якості продукції, встановлення прийнятих для виробників і споживачів цін на окремі види товарів, достатньо